

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAXINE SULLIVAN

Valentis veda

/ 2011 sausis-vasaris

*Broliai
Valencijai*

Knygute.lt

Maxine Sullivan
(Maksin Salivan)

VALENTIS VEDA

Pirmasis trilogijos
"Broliai Valenčiai"
romanas

Versta iš Maxine Sullivan, The CEO Takes A Wife, 2008

© Maxine Sullivan, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. L.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

-Drįstu manyti, kad ne be reikalo mane čia pasikviete, tėti? - rimtai ir susikaupęs paklausė Aleksas Valentis.

Jis atsisėdo priešais tėvo stalą prabangiame kabinete. Iš biuro dešimtame aukšte atsivėrė puikus vaizdas į Sidnėjaus uostą.

Tėvas kurį laiką tylėjo.

- Taip, priežastis yra, - atsakė Sezaras Valentis, atsilošęs odiniame krėsle.

Aleksas nekreipė dėmesio į išdidumo ir gailėsčio atspindžius tėvo akyse. Jie niekada nebuvo artimi, nors ilgus metus kartu dirbo. Sezaras Valentis atvažiavo į Australiją dar vaikas. Įkūrė *Valenčių bendrovę*. Jai vadovauja Aleksas. Juodu kartu perėmė Australijos kvepalų gamybą ir pavertė nacionaliniu verslu.

Bet to nepakanka. Niekada neužteko - nė vienam iš jų. Užsienyje galimybės dar didesnės, pavyzdžiui, artėjantis jų naujasis kūrinių - aukščiausios rūšies *Valenčių* kvepalų moterims - pristatymas Valstijose. Aleksas žinojo, kad tėvas žavisi jo užkariautojo veržlumu. Tai

ir buvo vienas iš pagrindinių dalykų, kodėl pasirinko jį produkcijai pristatyti JAV rinkoje.

- O ta priežastis... - pradėjo Aleksas ir laukė tėvo pabaigiant.

- Aš nusprendžiau... - Sezaras patylėjo, kad efektas būtų didesnis. - Tau jau trisdešimt vieni. Laikas vesti ir susilaukti įpėdinio.

Aleksas akimirką nustebo, paskui primerkė akis ir šyptelėjo.

- Turėsiu omenyje tavo norą, jei kada nuspręsiu vesti.

- Tu nežiūri į mano žodžius rimtai, *figlio mio*, - užsimiršęs tėvas *sūnau mano* ištarė itališkai.

Aleksas nusijuokė.

- Ne be reikalo.

Jis - Valentis, o Valenčiai nemėgsta, kad jiems įsakinėtų. Tėvas tai žino.

- Kalbu visiškai rimtai, - tyliai, bet ryžtingai pasakė Sezaras. - Aš senstu. Neseniai pasitikirinau... sveikatą.

Alekso širdis krestelėjo.

- Nesakei.

- Ne. - Sezaro akys tik akimirką apsiniaukė, bet tuojau nusigiedrijo. - Man ėmė skaudėti krūtinę. Gydytojai manė, kad širdies smūgis, bet, laimei, ne. *Tai* laikas. Kalta įtampa. Man

reikia sulėtinti tempą, bet nenoriu perduoti tau verslo vadžių, kol nevedei ir neturi įpėdinio.

Aleksas piktai dėbtelėjo.

- Nedaug teprašai.

- Aš neprašau, Aleksai, aš informuoju. Turi šešis mėnesius susirasti žmoną ir sukurti šeimą arba...

Aleksas drąsiai kilstelėjo antakius.

- Arba?

- Parduosiu *Valenčių bendrovę* kuriam nors konkurentui, o pinigus paaukosiu labdarai. Pažadu: nei tu, nei tavo broliai nematysite nė cento.

Aleksas sukando dantis.

- Galiu paskelbti, kad esi pamišęs.

Sezaras šyptelėjo:

- Bandyk, bet vargu ar kuris nors teisėjas paskirs tave įgaliočiu asmeniu. Aš toks pat sveikas kaip tu ir su savo bendrove ketinu daryti ką užsinorėjęs.

Aleksas nusikeikė ir pašoko.

- Man nereikia tavo pinigų, o ir vadovauti bendrovei nenoriu. Išgyvensiu ir be tavęs.

- O broliai?

Aleksas išpūtė krūtinę. Jis rimtai žiūri į vyriausiojo brolio statusą. Motina mirė, kai Aleksas tebuvo trejų, neilgai laukęs Sezarąs vėl vedė. Santuoka truko vos metus – tiek, kiek reikėjo gimti Nikui. Paskui tėvas vedė Izabelę, su šia moterimi tebegyvena iki šiol. Bent jau Metas turi abu tėvus.

– Jei nedarysi, kaip prašau, rytoj parduodu. Jūs su broliais prarasite, ką turėję.

Aleksas dėbtelėjo į tėvą.

– Mes suaugę vyrai, išgyvensime.

– Tuo neabejoju. Bet negi manai, kad bus sąžininga, jei aniedu štai taip praras palikimą?

– Nežaisk su manimi, – suuzgė Aleksas.

– Tai ne žaidimas. Tai pažadas, – ramiai paabrėžė Sezarąs. – Aleksai, man tai per daug svarbu. Vieną dieną, kai turėsi savo vaiką, mane suprasi.

– Eik velniop, – Aleksas nužingsniavo prie durų ir piktai užtrenkė jas sau už nugaros. Jis visada prisidengdavo abejingumu kaip antra oda, bet dabar iškilo grėsmė prarasti net ir tai.

Po savaitės

– O dabar, – taisyklinga kalba paskelbė mo-

teris, - į romantišką vakarą žengia nuostabia suknele vilkinti Anastazija. Ji tikrai parodys, kas esanti. Krintančios kirpimo linijos...

Eidamas ilgu koridoriumi į viešbučio pokylių salę Aleksas klausėsi per mikrofoną sklindančio moters balso. Susidomėjo dar nė nepamatęs kalbėtojos: australiškas su amerikietišku atspalviu akcentas, kiek kimus balsas Aleksą sužavėjo, bet staiga jį užgožė pasigirdusi muzika.

- ...ir tikrai naujo stiliaus... Klasikinė juoda spalva...

Jis paspartino žingsnį - turi pamatyti tą moterį. Turi sužinoti, ar ji ir atrodo taip pat gražiai, kaip kalba. Pastūmė duris ir įėjo. Šviesos salėje buvo pritemdytos, todėl Aleksui atsivėrė puikus vaizdas į laiptų apačioje tvieskiantį pagrindinį taką ir aukštą grakščią blondinę ant podiumo.

Dėl tokios buvo verta skubėti.

Nėra ko nė abejoti.

Įspūdinga gražuolė įmantriai sušukuotais aukso geltonumo plaukais buvo natūraliai elegantiška. Išėjus manekenei suūžė plojimai, Aleksas pastebėjo, kaip iš pirmos eilės jam moja pamotė. Vyras spėjo, kad ši, ko gero, jo

dairėsi. Aleksas nelabai žavėjosi madų demonstravimu, bet tėvas paskutinę minutę apsirgo ir Izabelė jį įkalbėjo palaikyti draugiją.

Dar niekada taip nesidžiaugiau sutikęs, – mintijo Aleksas eidamas aplink salę prie Izabelės... ir prie gražuolės ant scenos, kuri ir pati galėtų būti manekenė.

– Kristila vilki tikrą brangenybę...

Priėjęs prie pamotės pažvelgė į podiumą ir susidūrė su blondinės akimis. Akimirka, išplėšta iš laiko tėkmės.

– E... – užsikirto ji, – ... paryškina tobulą jos figūrą...

Aleksas stebėjo, kaip vedėja, atgavusi pušiausvyrą, komentavo toliau, jis beveik nesiklausė Izabelės, pašnibždomis barusios už vėlavimą.

Šviesiaplaukė gražuolė vėl žvilgtelėjo ir Aleksas suspėjo pamatyti sutrikusias akis, bet moteris kilstelėjo smakrą ir nusigrėžusi kalbėjo toliau.

Tačiau jau buvo per vėlu.

Aleksas pastebėjo jos reakciją. Ji tikrai kažką pajuto, o jei tas šešėlis veide – baimė, tada moteris baiminasi dėl savo jausmų.

Gerai. Jis nori šitos gražuolės, o dažniausiai

gauna tai, ko užsimano. Iki šiol vos susipažinęs tik permiegodavo su moterimis, bet šį vakarą susimąstė rimčiau. Šita šviesiaplaukė traukia per stipriai.

- Dabar vienas ryškiausių Kenington kolekcijos kūrinių - nuostabi suknelė, kurią demonstruoja...

Išgirdęs Kenington pavardę Aleksas susiraukė, bet nespėjus apie tai pagalvoti prie jo pasilenkė Izabelė ir sušnabždėjo:

- Ji nuostabi, ar ne?

Aleksas apsimetė nesuprantąs, apie ką pamotė kalba.

- Manekenė?

Izabelė tyliai prunkštelėjo.

- Ne, vedėja. Viena žymiausių modeliuotojų

Valstijose, tai jos naujausios kolekcijos pristatymas. Ji čia užaugo ir dabar grįš gyventi į Australiją. Jos motina - Felicija Kenington, tu ją pažįsti. Kino žvaigždė.

Aleksas ėmė suprasti. Daugelis žmonių pažįsta Feliciją Kenington, australę, kuri prieš gerus tris dešimtmečius išgarsėjo Holivude. Didžiojo ekrano žiūrovų numylėtinė. Aleksas vėl žvilgtelėjo į šviesiaplaukę.

- O čia jos duktė?

Izabelė linktelėjo.

- Taip, Olivija Kenington.

Alekso verslininko protas įsijungė - suprato radęs puikų savo rūpesčių sprendimą. Visą savaitę apie nieką daugiau negalvojo, tik apie tėvo ultimatumą. Tikėjosi, kad Sezaras pripažins, jog dėl pašlijusios sveikatos elgėsi visai neišmintingai, bet senas gudrus šunsnukis nesitraukė. Kai Sezaras Valentis ko nors užsigėdžia, paprastai ir gauna. Žinoma, Aleksas tėvui apie tai neužsiminė.

Pirmiausia buvo pasiryžęs nepasiduoti Sezarui spaudimui ir ketino kuo ilgiau nepaisyti jo norų, bet vėliau ėmė graužti sąžinę. Kaip jis gali leisti, kad šeimos verslas pakliūtų į nagus grupei svetimų žmonių? Dar svarbiau - kaip jis gali leisti Nikui ir Metui prarasti teisėtą palikimą? *Dabar man nebereikės viskuo rizikuoti*, - nusprendė Aleksas. Jis įvykdys dalį tėvo prašymo, bet tik dėl to, kad sutiko tinkamą moterį.

O dėl vaiko pradėjimo... Tegul Sezaras to tuščiai nesitiki. Vis tiek tėvas ne vėliau kaip po poros mėnesių atsistatydins ir nebegalės toliau vadovauti verslui. Ne, vaikas į sandorį nebus įtrauktas. Tik jis ir žavi geltonplaukė. Jei ji tokia žavi, kaip atrodo, ir jei tik laisva, Aleksas

rado moterį, kurią galės vesti.

Oliviją Kenington.

***

- Labas vakaras, pone Valenti, - atsakė Olivija kaip galėdama mandagiau ir abejingiau.

Vos verslo partneris juos supažindino, Olivija prisiminė Alekso Valenčio pavardę. *Valenčių bendrovė* plačiai žinoma visoje Australijoje - meistriškai kuria ir gamina kvepalus.

- Aleksai, - pataisė jis, pilkai mėlynos patino akys taip karštai varstė moterį, kad šios širdis daužėsi į šonkaulius.

Apsimesdama abejinga Olivija pakreipė galvą.

- Aleksai.

Liana reikšmingai dėbtelėjo, tada atsiprašė ir nuėjo į kitą salės pusę pažiūrėti, kaip sekasi kitiems svečiams, bet Olivija nekreipė dėmesio. Kad laimėtų laiko, lėtai gurkštelėjo šampano. Stengėsi nuslėpti, kaip stipriai susižavėjo šiuo patraukliu vyru.

Po velnių jį. Per vakarėlį po pristatymo paprastai blykstelėdavo koks nerūpestingas romaniukas, visi būdavo atsipalaidavę, pasiren-

gę linksmintis po sunkaus darbo rengiant kolekciją ir siekiant sękmęs.

Tas Aleksas Valentis sugadino visą vakarą. Olivijos dėmesį prikaustė vos įžengęs pro salės duris. To ji nelaukė ir nesitikėjo, vyriškis per pristatymą spoksojo taip, kad Olivija prarado dėmesingumą. Neteko pasitikėjimo saviimi, ėmė kliūti žodžiai. Taip dar niekada nebuvo nutikę. Taigi, susitikusi jį dabar, ne itin apsidžiaugė.

- Ar patiko renginys? - Olivija spėjo, kad jis, nors ir koks būtų išprusęs, geriau jaučiasi dirbdamas savo biure, o ne dalyvaudamas pristatymuose.

- Taip... neblogas.

- Ar dažnai dalyvaujate madų renginiuose? - paklausė ji iš mandagumo, kad užmegztų pokalbį ir pratemptų laiką.

Aplink plepėjo žmonės, muzika ėmė groti garsiau.

Aleksas kreivai šyptelėjo.

- Ne. Tik palydėjau savo pamotę.

Olivija prisiminė mačiusi šalia jo sėdinčią elegantišką moterį.

- Suprantu. Ar ji pasiliko vakarėlyje? Ar yra čia dabar?

Gal jis susiras pamotę ir daugiau nebesugrįš? Olivija tyliai atsiduso. Panašu, kad greičiau jau kiaulės pradės skraidyti.

- Ne. Mano tėvas šiandien prastai jautėsi, todėl ji nusprendė važiuoti namo.

- Tikiuosi, kad jam geriau?

Aleksas tvirčiau suspaudė lūpas.

- O, taip.

Olivija apgalvojo jo žodžius.

- Atrodo, tuo nė kiek neabejojate?

- Mano tėvas puikiai moka pasiekti savo, - stačiokiškai atšovė Aleksas.

- Mano motina tokia pat, - supratingai nusijuokė Olivija ir iš karto pasigailėjo suradusi ryšį tarp jo ir savęs.

Aleksas nesišypsojo. Jis kiek patylėjo, paskui leptelėjo:

- Dieve, jūs nuostabi.

Olivija sumirksėjo ir prispaudė plastančią širdį.

- Ak, nereikia.

Aleksas sukando dantis.

- Nespręskite apie mane iš pirmo žvilgsnio. Man nereikia meilikauti, kad gaučiau, ko noriu. Jei kas nors man patinka, taip ir pasakau....